

hogy a bűnügyeknek megbecsülhető értékük nincs, ámde ebből az okból a panaszos által hivatkozott pénzügyminiszteri rendelet 41. §-ának rendelkezései a bűnügyekben használt meghatalmazások bélyegilletékének mérve tekintetében nem alkalmazhatók, ami kitetszik abból a körülményből is, hogy a hivatkozott miniszteri rendelet 6. § c) pontjában a meghatalmazások bélyegilletékének mérve szempontjából külön értékhatárok vannak megállapítva, ezek az értékhatárok pedig a bűnügyekre a dolog természeténél fogva nem alkalmazhatók.

Egyébiránt az 1914. évi XLIII. t.-c. 29 §-a a bűnügyekben használt meghatalmazások bélyegilletékét arra az esetre, ha azokban díjösszeg kitüntetve nincs, egységesen 1 K 50 f.-ben, tehát állandó összegben állapította meg, annak ellenére, hogy a most hivatkozott r. cikk 32. §-ában a meg nem becsülhető ügyek értéke a járásbíróági és törvényszéki eljárásra nézve külön meg volt állapítva, amiből okszerűen folyik, hogy azok bélyegilletékének mérvére nézve az a körülmény, hogy a bűntető eljárás a kir. járásbíróág avagy a kir. törvényszék jogkörébe tartozik, befolyással nincs.

Mindezeknél fogva kimondani kellett, hogy a bűnügyekben használt meghatalmazások, ha azokban díjösszeg kitüntetve nincs, a fentebb hivatkozott pénzügyminiszteri rendelet 6. § a) pontja szerint 20.000 korona bélyegilleték alá esnek.

Miután pedig a bélyeg és illetékek iránti törvények és szabályok 102. §-a értelmében a bélyegrövidítések, a jóhiszeműség vagy szándékosságra való tekintet nélkül torlandók meg: a panasznak a felemelt bélyegilleték törlésére irányuló részében sem lehetett helyet adni.

Büntető ügyekben adott szóbeli megbízások illetékmentesek. (Közig. bíróság 11.217/1924. P. sz.) Téves az illetékkötelezettség megállapítására a kir. pénzügyigazgatóság által felhívott 1920. XXIV. t.-c. 7. §-ára való utalás, mivel ez a törvényhely a megbízások fogalmi körének megállapítása mellett, az írásba foglalt megbízó levelekre tartalmaz intézkedést, hatályon kívül helyezi ugyan az 1914. XLIII. t.-c. 29. §-át, de érintetlenül hagyja a 49. §-ban foglalt rendelkezéseket, e törvényszakas 2. bekezdésében foglaltak szerint pedig büntetőügyekben adott szóbeli megbízások illetékmentesek.

A vállalatnak a pénzügyi hatósághoz intézett azon levele, melyben a nyugdíjintézet bevételeit közli, nem tekinthető olyan okiratnak, melynek alapján ajándékozási illeték kivethető lenne. (Közig. bíróság 2543/1924. P. sz.) Az 1920. XXXIV. t.-c. 89. § 5. pontjának 2. és 3. bekezdésében foglaltak szerint okiratba foglalt nyilatkozat szükséges ahhoz, hogy a nyugdíjintézet részére visszteher nélkül tett adomány ajándékozásnak tekintessék és mint ilyen, a fent hivatott törvény 93. § 6. pontja szerint 5% illetékkel megróható legyen.

Minthogy az iratoknál oly okirat, mely a fentebb hivatolt 89. §-ban foglaltaknak megfelelne, föl nem található, mivel panaszos pénzügyintézetnek az az üzleti levele, melyben a pénzügyi hatóságot a nyugdíjintézet 1921. év II. negyedének bevételeiről értesíti, a törvény által megkívánt okiratnak nem tekinthető, az illeték törlését el kellett rendelni.

Az örökösödési illeték nem szabható ki pusztán a községi előjárásnak az adóbizonylatra vezetett értékelése alapján. (Közig. bíróság 8863/1925. P. sz.) Az örökösödési illetéket az 1924. évi 5003. P. M. számú rendelet 2. §-ának 4. bekezdése alapján a hagyatéknek illetékkiszabás céljából történt bejelentése ide-

jében meglévő közönséges forgalmi érték alapján, ezt az értéket pedig ugyanezen rendelet bevezető részének 2. bekezdésében meghatározott törvényszerű legkisebb értékben, vagy e rendelettel nem érintett 1923. évi 117.302. sz. pénzügyminiszeri rendelet 6. §-ának d) pontja értelmében a félnek újabb értékbevallásra való felhívása esetleg hatósági szakértői becslés útján kell megállapítani.

Mínthogy a kiszabásnál alapul vett érték e szabályok melőzésével s különösen a panaszos értékbevallásra való felhívása, az értékre nézve a féllel való megegyezés megkísérlése és illetőleg a megegyezés nem sikerülése esetére foganatositandó hatósági szakértői becslés nélkül, tehát lényeges eljárási szabály megsértésével pusztán a községi előljárásnak az adóbizonylatra vezetett értékelése alapján határozatott meg s az alapul vett értéket a panaszos kifogásolja, a kiszabásnál alapul veendő érték helyes meghatározása nélkül pedig bírói döntés még helyet nem foghat, a megtámadott határozatot fel kellett oldani.

Házadó-kedvezmények az építkezés előmozdítása szolgálatában. Az 1926. évi XI. t.-c., mely az Országos Törvénytarban 1926. évi május 18-án hirdettetett ki az építkezések előmozdítását célzó intézkedésekről szóló 1925. évi XVIII. törvénycikket kiegészíti.

A kiegészítés lényegileg nem áll egyébben, mínthogy az 1925. évi XVIII. t.-c. által megadott kedvezmények kiterjesztetnek azon esetekre is, amelyekben a tatarozás és átalakítás az 1926. évben végeztetik, illetve kezdetik meg.

Azokról a kedvezményekről, amelyeket az alaptörvény az 1925. évi XVIII. t.-c. ad, a Pénzügyi Jog már megemlékezett 1925. évi 5-ik számában a lap 71. oldalán.

Igy ezen kedvezmények eseteit e helyütt elismételni feleslegesnek tartjuk.

Az őstermelő kertgazdasága nem válik forgalmiadó kötelessé az által, hogy termelvényeit jobb értékesítés végett piacra viszi. (Közigazgatási bíróság 15.178/1923.—P. sz.) A nem vitás tényállás szerint panaszos, mint őstermelő, kertgazdasági termelvényeinek egy részét Budapestre küldi és nagyobb tételekben a pályaudvaron a vagonból elárusítja. Téves a magyar királyi adóügyi útmutató és ellenőrző hivatal határozatának az Utasítás 11. §-ára fektetett érvelése, amely erre az adókötelezettséget állapítja meg, mert az őstermelőnek azon ténykedése, hogy termelvényének jobb értékesíthetése végett a piacot megközelíti és a piachoz jön, csak a helyes gazdálkodás elvének felel meg, de az őstermelés keretét meghaladó és külön üzleti haszon elérésére irányuló kereskedelmi tevékenységnek nem tekinthető. Nincs alapja a határozat azon részének, hogy adózó a kertgazdaságot nem őstermelői minőségben tartja fenn, hanem külön üzleti haszon elérése céljából. A kertgazdaság önmagában őstermelés és az őstermelés is, mint minden gazdálkodási tevékenység, természetsszerűleg haszon előérésére törekszik; ez a cél az adómentességet meg nem szünteti, hanem a tevékenységnek is motivumát képezi.

Nem változtat a fenti adómentességen az sem, hogy az előbbtől eltekintve, adózó egy külön elárusító bódében forgalmiadóköteles termelvényárusítást is folytat, vagy folytatott. Forgalmiadó alá csak ez a tevékenység esik, de ezen a címen az egyéb és más módon történt értékesítés adómentessége meg nem szűnik